

Predikan av Solveig Högberg - Palmsöndagen - 2025

2 Mosebok 13:6-10

Hebreerbrevet 2:14-18

Markusevangeliet 11:1-11

Vägen till korset

Jag vet inte om du har läst "Alice i underlandet" (av Lewis Carroll).

Där finns i alla fall en dialog mellan Alice och Katten, som jag ibland påminner mig om.

Vid ett tillfälle säger Alice till katten: "Kan du vara snäll och tala om för mig vilken väg jag ska gå härifrån".

Katten svarar då "Det beror en hel del på vart du vill komma".

Alice säger "Jag bryr mig inte särskilt mycket om vart jag kommer".

Varpå katten svarar: "Då spelar det inte så stor roll vilken väg du tar".

Vi kan småle lite åt denna berättelse, en söt, lite naiv dialog.

Men för mig är det mer än så. Jag vet inte hur det är för dig.

Hör du det som en rolig historia eller drabbas du av berättelsen?

För dialogen rymmer ju egentligen väldigt mycket livsvisdom. Kanske kan det också vara en berättelse att känna igen sig i.

När jag lyssnar på dialogen och gör den personlig, känner jag att den rymmer en stor utmaning till mitt eget liv och kanske också till ditt.

Vart är du och jag på väg? Hur tar vi oss härifrån och dit? Bryr vi oss om vart vi kommer?

Ha de frågorna levande i dig, så återkommer jag till dem.

Dagens tema är "Vägen till korset".

Jesus visste både vart han var på väg och vilken väg han skulle ta.

Palmsöndagens berättelse om intåget i Jerusalem, handlar under den festliga ytan, om Jesu inre kamp med sin uppgift, nu är det inte längre en kamp mot motståndare i det yttre.

Det är viktigt att komma ihåg att ytan, det vi ser, oftast inte är en berättelse om hela verkligheten.

Uno Svenningssons sjunger om det i sin sång "Under ytan":

"Under ytan finns stora och små. Under ytan finns det skratt och gråt. Det finns mycket där som händer som vi inte kan förstå. Men vi hittar alltid svaren där i botten av oss själva. Jag vet att du finns där."

Jesus blev mottagen med jubel, men han visste redan då att hyllningarna skulle förvandlas till förbannelser bara några dagar senare.

Från det att han, för sista gången, gick in i Jerusalem kunde han inte ångra sig. Hans stora uppgift gick mot sin fulländning.

Intåget skulle ske på ett sätt som verkligen markerade vem Jesus var eller kanske snarare kom att visa vem han inte var.

Han var inte den konung man hade hoppats på, den som skulle befria från ockupationsmakten, befria dem från allt förtryck och upprätta ett fredsrrike.

Ändå så mötte man honom på det traditionella sättet med de gamla hyllningsropen ”Hosianna”, som egentligen betyder hjälp oss! Man viftade med palmlblad, symbolen för triumf och segerglädje.

Om man inte fattat det förut, att Jesus inte var den konung man väntade på, så fanns det nu inte längre något tvivel, en ”riktig” konung hade ridit in i Jerusalem på häst.

Denne konung kommer ridande på en åsna, som egentligen var ett arbetsredskap.

Visserligen hade han fått tag på åsnan på ett fantastiskt sätt, genom ett gudomligt ingripande. Hur skulle annars åsnans ägare ha släppt iväg sin förmögenhet på detta sätt? Allt för att profetian skulle fullbordas!

Tänk dig själv!

Någon kommer hem till dig och tar din bil eller något annat som är värdefullt, när du protesterar får du höra: Vi behöver detta just nu, vi vill bara låna det, men du får strax tillbaka det.

Skulle du släppa ifrån dig din ägodel, på så lösa premisser?

På vägen in i Jerusalem mötte Jesus och lärjungarna jubel och lovsånger.

Visst skulle det vara lätta att låta sig bedras av en sådan upplevelse?

Visst kan det se ut som om allt är bra?

Nu är väl kampen mot de onda över? Nu verkar de som velat fördärva för Jesus vara borta.

I den stunden ser vi inte något av Jesu inre kamp, som hela tiden finns där. Vi möter den igen på Skärtorsdagen, i Getsemane, där går verkligen kampen och förtvivlan i dagen, men nu, när vi ser ytan, verkar allt vara frid och fröjd.

Hur lätt är det inte att bli bedragen av den goda ytan, av det korta perspektivet.

Berättelsen om ankomsten till Jerusalem är inte en berättelse om hjältemod, utan berättelsen om en man som visste vad han måste och tvingade sig själv att göra det.

Genom historien har många människor ställts inför val, där de på samma sätt har varit tvungna att välja mellan samvetsfrid och bekvämlighet.

Vad får det kosta att vara trogen sin uppgift?

Vad får det kosta att utföra det som man vet är sant och rätt?

Det är en viktig fråga också för oss, i vår värld.

För oss som sitter med facit i handen och vet att historien, för Jesus, slutade med uppståndelse och glädjen kanske det kan verka självklart att Jesus skulle välja att fullfölja Guds vilja, men

den smärta som Jesus fick genomlida var obeskrivlig. Och han visste det i förväg. Men han var ändå trogen.

Där fanns profetian, planen. Där fanns målsättningen.

Jesus uppdrag blir då att med profetian som en slags karta ta sig fram till målet och det är på den vägen han möter allt detta motsägelsefulla, jublet och hosiannaropen samtidigt som han bär på denna inre obeskrivliga smärta i vetskapen om vad som ska komma.

Nu är det dags att göra predikan personlig och närgången när vi vänder tillbaka till frågan jag ställde i början:

Vart är du på väg?

Och hur tar du dig härifrån och dit?

Jag är övertygad om att det också finns en plan för ditt liv. Jag är också övertygad om att den planen faktiskt finns i Bibeln, även om vi inte kallar den för en profetia, som vi kunde göra med planen för Jesu liv.

Planen kan beskrivas på många sätt, men ytterst handlar det om att vi är skapade till att vara Guds avbilder.

I planen finns också en målsättning; en total gemenskap med Jesus och Gud.

Men detta räcker inte. Vi måste ta det till oss och göra det väldigt personligt.

Därför ställer jag frågan igen: Vart är du på väg? Vad är målsättningen med ditt liv?

Vad är du beredd att göra för att ta dig härifrån och dit?

Vad får den inre samvetsfriden kosta?

Är du beredd att i troheten mot livet, uppdraget, Gud, göra avkall på din bekvämlighet, att avstå något av det du har?

Egentligen mötte folket Jesus precis på det rätta sättet. Men man visste det inte.

Man mötte honom med viftande palmkvistar, symbolen för triumf och segerglädje.

Det var helt riktigt, men han var inte den de förväntade och han gav inte det de förväntade.

Han var och gav någonting mycket större.

Man mötte honom med Hosiannaropen, "Hjälp oss". Och det var det han gjorde, men man visste det inte.

Kanske är det som allra svårast att vara trogen planen och målsättningen när det är flyt i livet, när allt går bra, när livet fungerar.

Kanske är det där du just nu är och mitt i det möter du frågan: vad är du beredd att offra?

Palmsöndagen utmanar oss att våga gå över gränsen, att ta ett steg i rätt riktning också när det tar emot.

Av Palmsöndagen lär vi oss att vi inte ska snegla på andra människors bifall eller motstånd, när vi följer Guds vilja.

Palmsöndagen är ett vittnesbörd om att Jesus själv följde Guds vilja denna dag och därför kan också vi stämma in i hyllningsropen och ropa hosianna, det gamla jubelropet som på samma gång är en bön om hjälp och ett trosvisst tack för den hjälpen.